

[Statsministeren.]

ling kan komme i gang, uden at bombardementerne af Nordvietnam indstilles — altså U Thants første punkt.

Jeg ser for mit vedkommende ingen modsætning mellem åbningstalen og folketingsbeslutningen og føler mig bestyrket i denne opfattelse deraf, at generalsekretær U Thant allerede den 11. november 1966 gav udtryk for den opfattelse, at indstillingen af bombardementerne måtte være ubetinget og uden tidsgrænse.

Jeg er helt enig med hr. Poul Møller i, at en løsning forudsætter god vilje fra begge sider, og at vi bør opfordre hertil. Det har regeringen også gjort ved adskillige lejligheder — i forhold til Nordvietnam både en enkelt gang direkte og ved samtaler med repræsentanter for lande, som vi regner med at man lytter til i Nordvietnam.

Senest udtalte jeg under mit besøg i Washington, at standsning af en krig forudsætter indrømmelser fra begge sider, og at der skal to sider til at skabe en varig fred. Men nogen må sætte udviklingen i gang, og på linje med FN's generalsekretær og mange andre landes talsmænd ser vi ikke rettere, end at en standsning af bombardementerne er den realistiske måde at gøre det på.

Hr. Poul Møller spurgte, om regeringens Grækenlandspolitik er tiltrådt af den tidligere handels- og markedsminister. Jeg kan oplyse, at åbningstalen — som det er naturligt — har været gennemgået på en lang række møder i regeringen, og at afsnittet om Grækenland ikke er undergået ændringer efter den seneste regeringsomdannelse. Også vort initiativ i Europarådets kommission for menneskerettighederne var naturligvis tiltrådt af den samlede regering, inden det blev forelagt i det udenrigspolitiske nævn og derefter sat i værk.

Om markedspolitikken følgende:

Hr. Poul Møller har spurgte, om der i formuleringen i trontalen om Danmarks behov for en bred europæisk løsning lå en ændring i regeringens markedspolitik i forhold til den formulering, som anvendtes i den dagsorden, som vedtoges den 11. maj af følgende ordlyd — den står i Folketings-tidende 1966-67, sp. 4224:

„Idet folketinget tager ministrenes redegørelser til efterretning og bemyndiger regeringen til at genoptage forhandlingerne om dansk medlemskab af De europæiske Fællesskaber sammen med Storbritannien, udtrykker tinget forventningen om, at også de øvrige skandinaviske lande løser deres samarbejdsforhold med De europæiske Fællesskaber.“

Sådan var beslutningen.

Jeg kan bekræfte, at hr. Poul Møllers forståelse er korrekt: der ligger hverken en indskrænkning eller en udvidelse af det, som blev sagt i dagsordenen, i det, jeg sagde i åbningstalen. Regeringen — og jeg tror det store flertal her i tinget — anser det fortsat for ønskeligt og væsentligt for Danmark, at de øvrige nordiske lande opnår tilfredsstillende løsninger på deres forhold til De europæiske Fællesskaber, og det vil regeringen arbejde for.

Udenrigsministeren (*Hans Tabor*): Jeg vil gerne takke for den venlige modtagelse, som de ærede ordførere har givet mig.

Som det netop blev nævnt af statsministeren, er regeringen indforstået med, at vi i løbet af en kortere tid i det høje ting får lejlighed til en debat, hvor vi i detaljer kan drøfte den udenrigspolitiske situation. Jeg vil imidlertid i dag gerne tage stilling til nogle spørgsmål, som blev direkte stillet mig.

Lad mig først svare hr. Poul Hartling, der rejste et fundamentalt spørgsmål, nemlig hvorvidt vor udenrigspolitik er uændret. Dette spørgsmål kan jeg besvare med et klart og ubetinget ja. Hr. Poul Hartling stillede dette spørgsmål under henvisning til en pressemeddelelse om, at jeg havde erklæret mig villig til i påkommende tilfælde at deltage i en regering med SF. Om denne mulighed, der jo ikke er aktuel, har jeg allerede offentligt udtalt, at forudsætningen ville være, at der også om den sikkerhedsmæssige politik ville være opnået en enighed, der tilgodeser det socialdemokratiske hovedsynspunkt. Dette hovedsynspunkt er som bekendt, at vi ud fra en bedømmelse af den nuværende internationale situation finder, at medlemskab af NATO giver den bedste garanti for Danmarks nationale sikkerhed.